

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 02.06.2009, sp. zn. 11 Tdo 541/2009, ECLI:CZ:NS:2009:11.TDO.541.2009.1

Číslo: 4/2010

Právní věta: Ve skutkové části výroku o vině rozsudku, jímž je obviněný uznán vinným trestným činem nepřekážení trestného činu podle § 167 odst. 1 tr. zák., musí být uvedeny i skutečnosti odůvodňující, že obviněný měl reálnou možnost páčání trestného činu překazit a že mu v tom nebránila žádná z překážek uvedených v ustanovení § 167 odst. 2 tr. zák. *) Poznámka redakce: Nyní jde o ustanovení § 167 odst. 1, 2 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 02.06.2009

Spisová značka: 11 Tdo 541/2009

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nepřekážení trestného činu

Předpisy: § 167 odst. 1 tr. zák.
§ 167 odst. 2 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněné T. H. H. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 8 To 13/2009, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 46 T 74/2008. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. za přiměřeného použití § 261 tr. ř. zrušil i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 8 To 13/2009, ohledně T. T. L. a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 46 T 74/2008, byla obviněná T. H. H. uznána vinnou skutkem kvalifikovaným jako trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 188 odst. 1 tr. zák., za který byla podle § 188 odst. 1 tr. zák. odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazena do věznice s dozorem. Dále jí byl podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Shodně byla odsouzena spoluobviněná T. T. L.

Proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 podala obviněná T. H. H. a spoluobviněná T. T. L. odvolání, na jejichž podkladě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 8 To 13/2009, tak, že zrušil podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. napadený rozsudek u obou obviněných v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněné uznal vinnými trestným činem nepřežkažení trestného činu podle § 167 odst. 1 tr. zák., přičemž jim podle tohoto ustanovení uložil trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon je podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařadil do věznice s dozorem. Dále jim také uložil podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let.

Podle skutkových zjištění zčásti upravených Městským soudem v Praze se obviněná a její spoluobviněná měly trestné činnosti dopustit tím, že společně v době nejméně od 1. 4. 2008 do 16. 4. 2008 se zdržovaly v pronajatém domě v P. s vědomím, že jsou zde pěstovány jinými osobami rostliny konopí, které byly následně zajištěny při provedené domovní prohlídce ve vzrostlém stavu v počtu 151 ks, a zajištěny byly i tři pytle sušeného konopí, tyto rostliny byly pěstovány za využití umělého osvětlení a umělých hnojiv, přičemž rostlina konopí (marihuana) je uvedena v příloze č. 3 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako omamná látka zařazená do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách, přičemž konopí obsahuje látku THC, která je uvedena v příloze č. 4 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako psychotropní látka zařazená do seznamu I. podle Jednotné úmluvy o psychotropních látkách, páchaní trestného činu podle § 187 tr. zák. neoznámily orgánům činným v trestním řízení.

Citovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl mimo jiné doručen obviněné T. H. H. dne 25. 3. 2009, jejímu obhájci dne 24. 2. 2009, společně stíhané T. T. L. dne 25. 3. 2009, její obhájkyni dne 24. 2. 2009 a Okresnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 4 dne 20. 2. 2009.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze, podala obviněná T. H. H. prostřednictvím svého obhájce Mgr. M. S. dovolání, které bylo doručeno Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 4. 3. 2009. Obviněná svým dovoláním napadla celou výrokovou část rozsudku odvolacího soudu, přičemž uvedla, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a zároveň na jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a odkázala na ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněná deklaruje, že si je vědoma omezenosti dovolacích důvodů. V úvodu svého opravného prostředku však zdůraznila, že napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, je projevem hrubého a sofistického nerespektování základních zásad trestního řízení ze strany soudů obou stupňů, zejména Městského soudu v Praze. Je si vědoma nemožnosti zpochybňovat v dovolacím řízení skutkové závěry, odkázala však na své odvolací námítky, se kterými se odvolací soud ve svém rozhodnutí nevypořádal (neurčité vymezení prostor, kde se předmětné látky nacházely a ke kterým obviněná a spoluobviněná neměly přístup, nepřezkoumatelnost úředních záznamů o zápachu v nemovitosti, který mohl vzniknout otevřením uzamčených prostor nebo nakládáním s těmito látkami policií, a subjektivní charakter těchto záznamů). Obviněná však zdůrazňuje, že fatálně nesprávný je skutkový závěr, podle kterého se měla v předmětném domě zdržovat od 1. 4. 2008 do 16. 4. 2008, z provedeného dokazování jasně vyplývá, že se v domě zdržovala pouze dva dny.

Obviněná má za to, že se v jejím případě nejednalo o trestný čin. Byly zde podmínky pro postup podle § 167 odst. 2 tr. zák., a to i za předpokladu správnosti učiněných skutkových zjištění. Zároveň stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v jejím případě nebyl vyšší než nepatrný. Odvolací soud se však materiální stránkou trestného činu vůbec nezabýval. V této souvislosti obviněná zdůraznila, že jak konstantně v průběhu řízení vypovídala, pobývala na území ČR před zadržením asi měsíc, v předmětné nemovitosti pak dva dny. Její orientace v prostředí, které je naprosto odlišné od prostředí, kde vyrůstala, je tak naprosto omezená, ne-li nulová. Od počátku pobytu byla zcela závislá na pomoci dalších osob, které jsou v ČR usazeny, veškerá její komunikace s orgány ČR probíhala prostřednictvím třetí osoby z důvodu neznalosti prostředí (právního, sociálního apod.) a především z

důvodu absolutní neznalosti jazyka. Měla tak naprosto minimální možnost a potenciál překazit páchání trestného činu.

Pokud se týká její osoby, zdůrazňuje obviněná, že se v minulosti žádného protiprávního jednání nedopustila, natož jednání trestného, a to ani ve své domovské zemi (výpis z vietnamského trestního rejstříku předkládala spolu s žádostí o vízum). V době spáchání činu byla ve věku blízkém věku mladistvých, bylo jí necelých dvacet let. Z popsaného jednání neměla ani nemohla mít žádný prospěch. Její pohnutku nepřekazit páchání trestného činu by tak bylo možno dovozovat snad pouze z obav o vlastní bezpečnost. S ohledem na její příslušnost k vietnamské komunitě by případná snaha překazit trestný čin (kdyby o něm věděla) musela znamenat perzekuci ze strany jejích členů. I pokud tedy soud vycházel z jejího vědomí o tom, že byl páchán trestný čin, nebyla v dané věci naplněna materiální stránka.

Dále obviněná namítá, že nebyla naplněna ani subjektivní stránka trestného činu. Výrok napadeného rozhodnutí sice obsahuje konstatování, že se v nemovitosti zdržovala s vědomím, že jsou zde pěstovány rostliny konopí, z tohoto konstatování však nelze subjektivní stránku ve smyslu § 4 písm. a) nebo b) tr. zák. dovozovat. Z provedeného dokazování vyplývá, že obviněná neměla přístup do místností, kde se konopí pěstovalo, její vědomí o tom soud dovodil z úředních záznamů, podle kterých byla marihuana v domě velmi cítit. Pokud je k jednoznačnému závěru, že v předmětných rostlinách se nacházela látka THC, třeba odborného znaleckého posudku, stěžít si lze představit rozpoznání této látky v rostlinách ze strany obviněné, která se s touto látkou nikdy nesetkala a nerozpoznala by ji. Její tvrzení nebyla v rámci provedeného dokazování jakkoli zpochybněna.

I kdyby se však dovolací soud s výše uvedenými námitkami neztotožnil, je obviněná přesvědčena, že jednání, kterého se dopustila, nemůže být považováno za trestný čin s ohledem na § 167 odst. 2 tr. zák. Značné nesnáze, které obviněné bránily trestnou činností oznámit, byly výše popsány v souvislosti v námitkou týkající se materiální stránky trestného činu. Odvolací soud se přitom těmito okolnostmi nijak nezabýval, neprovedl k nim žádný důkaz, toto ustanovení zcela ignoroval. Obviněná se tak nemohla vyjádřit k jednání, pro které je stíhána, tedy k podstatě obvinění, čímž došlo k porušení základních zásad trestního řízení. Poté, co se obviněným nepodařilo prokázat spáchání trestného činu podle § 188 odst. 1 tr. zák., byla teprve při vyhlášení napadeného rozsudku do skutkové věty doplněna pasáž, podle které obviněná páchání trestného činu podle § 187 tr. zák. neoznámila orgánům činným v trestním řízení.

Postup Městského soudu v Praze podle obviněné vyjadřuje snahu potrestat ji za každou cenu. Tomu nasvědčuje i fakt, že odvolací soud vyslovil i po změně právní kvalifikace trest odnětí svobody ve stejné výši, ačkoli trestní sazby u obou činů se značně liší. Navíc bylo porušeno ustanovení § 39 odst. 2 tr. zák., podle kterého lze za trestný čin, kterým byla obviněná uznána vinnou, uložit nepodmíněný trest jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k dosažení účelu trestu.

Obviněná uzavřela, že Městský soud v Praze její jednání nesprávně právně posoudil, neboť toto není trestným činem. Současně obviněná dává podnět k odložení výkonu trestů, zejména trestu vyhoštění, neboť jejich výkonem by jí vznikla nenahraditelná újma v podobě nuceného vyhoštění z území České republiky. Prostředky, které obviněná a její rodina vynaložily k tomu, aby mohla pracovat v ČR, by tak nebyla schopna uhradit, a hrozilo by jí v domovské zemi nebezpečí. Ani případný zprošťující rozsudek by tuto újmu nemohl napravit.

Vzhledem k výše uvedenému obviněná závěrem svého dovolání navrhla, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že se obviněná zprošťuje obžaloby, neboť skutek není trestným činem.

K dovolání se vyjádřila nejvyšší státní zástupkyně prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Ten po shrnutí obsahu dovolání a průběhu předcházejícího řízení uvedl, že ačkoli dovolatelka opakovaně deklaruje svou znalost rozsahu citovaného dovolacího důvodu, uplatňuje zčásti dovolací námitky, které deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídají. Především jde o skutkovou námitku, že se v předmětné nemovitosti zdržovala pouze dva dny a dále že nevěděla o pěstování konopí v domě, kde se zdržovala. Deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídají ani námitky týkající se subjektivní stránky trestného činu, které vycházejí právě z této skutkové námitky. Dále se pak jedná o námitky, které vytýkají porušení základních zásad trestního řízení a procesního postupu odvolacího soudu a také námitky týkající se výroku o trestu, byť státní zástupce připouští, že postup odvolacího soudu byl v tomto ohledu poněkud zarážející.

Pod deklarovaný dovolací důvod lze podřadit námitky, podle kterých skutek nemůže být považován za trestný čin s ohledem na § 167 odst. 2 tr. zák. a s ohledem na absenci materiálního znaku trestného činu.

V projednávané věci z charakteru trestné činnosti nevyplývají konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že překažením trestného činu jeho oznámením orgánům činným v trestním řízení by se dovolatelka vystavila nebezpečí smrti, ublížení na zdraví či jiné závažné újmy. Možnost, že by se na trestné činnosti podílela osoba blízká, uvádí dovolatelka jako teoretickou. Méně jednoznačná je situace ohledně nebezpečí trestního stíhání, když existovalo podezření, že se dovolatelka na pěstování konopí sama podílela. Zbývá tedy otázka zda pro dovolatelku bylo oznámení trestného činu spojeno se značnými nesnázi.

Státní zástupce podotýká, že odvolací soud se v odůvodnění svého rozhodnutí věcí z hlediska ustanovení § 167 odst. 2 tr. zák. vůbec nezabýval a v tomto směru nebylo ani vedeno dokazování. Tato okolnost byla zřejmě ovlivněna obhajobou obviněné, která popřela, že by o pěstování konopí věděla. Odvolacímu soudu bylo však známo, že obviněná je vietnamské národnosti, neovládá český jazyk, nepochybně zůstalo i její tvrzení, že do České republiky přicestovala teprve dne 6. 3. 2008. Odsuzující rozsudek pro trestný čin podle § 167 odst. 1 tr. zák. musí podle státního zástupce obsahovat ve skutkové větě nebo alespoň v odůvodnění skutečnosti svědčící o tom, že pachatel měl reálnou možnost spáchání trestného činu zabránit (k tomu státní zástupce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. [5 Tdo 1074/2002](#)). Odvolací soud se však vůbec nezabýval tím, zda obviněná přes existenci jazykové bariéry a zřejmě značně omezenou znalost českého prostředí měla reálnou možnost oznámení učinit. Napadené rozhodnutí je tak z hlediska § 167 odst. 2 tr. ř. nepřezkoumatelné a dovolání je v této části důvodné.

Státní zástupce ještě dodává, že ač se námitky dovolatelky směřující proti procesnímu postupu vymykají z rámce uplatněného dovolacího důvodu, nelze přehlédnout, že rozhodnutí odvolacího soudu nese rysy tzv. překvapivého rozhodnutí. Obviněná byla uznána vinnou trestným činem, jehož zákonné znaky jsou i přes zachovanou totožnost skutku zcela jiné, než u trestných činů, pro které byla do té doby stíhána /obžalována byla pro trestný čin podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., soudem prvního stupně byla uznána vinnou trestným činem podle § 188 odst. 1 tr. zák./ Za této situace, pokud již odvolací soud nevrátil věc soudu prvního stupně, měl alespoň vyslechnout obviněnou k okolnostem významným z hlediska zamýšlené změny právní kvalifikace, zejména pokud jde o aplikaci § 167 odst. 2 tr. zák.

Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí dostatečně nevyplývá existence formálních předpokladů pro aplikaci ustanovení § 167 odst. 1 tr. zák., považuje státní zástupce za předčasné zabývat se otázkou materiálního znaku trestného činu. Konstatuje pouze, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné úvahy týkající se konkrétního stupně nebezpečnosti činu pro společnost neobsahuje, a to ani v souvislosti s úvahami o trestu. I z tohoto pohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Vzhledem k těmto skutečnostem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 8 To 13/2009, a aby tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Přiměřené použití § 261 tr. ř. ohledně spoluobviněné T. T. L. ponechal na úvaze dovolacího soudu. Dále navrhl, aby toto rozhodnutí učinil Nejvyšší soud v souladu s § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je v této trestní věci dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání obviněné přípustné je [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.], že bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde je lze učinit (§ 265e odst. 1 tr. ř.), a že bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.]. Pro odklad výkonu trestu neshledal Nejvyšší soud podmínky, neboť jak zjistil ze spisového materiálu, obviněná i spoluobviněná T. T. L. již vykonaly nepodmíněný trest odnětí svobody a v souvislosti s výkonem trestu vyhoštění z území České republiky jim byla stanovena lhůta k vycestování do 31. 8. 2009. Vzhledem ke zrušení rozsudku v celém rozsahu nebylo nutné výkon trestu odkládat.

Vzhledem k tomu, že lze dovolání podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze dovolatelkou uplatněné dovolací důvody považovat za důvody uvedené v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. V úvahu přitom přicházelo posouzení pouze ve vztahu k ustanovení odstavce prvního § 265b tr. ř.

Obviněná označuje jako dovolací důvod ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Uplatněnému dovolacímu důvodu odpovídají pouze námitky obviněné, kterými vytýká napadenému rozhodnutí nedostatek posouzení podle § 167 odst. 2 tr. zák. a námitka nenaplnění materiální stránky trestného činu. Co se týká námítky absence subjektivní stránky, je tato skutečně postavena na polemice se skutkovými zjištěními, neboť ve skutkové větě je subjektivní stránka vyjádřena tak, že to právnímu posouzení zcela odpovídá.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval otázkou aplikace § 167 odst. 2 tr. zák a shledal, že dovolání obviněné je důvodné. Toto ustanovení mimo jiné stanoví, že kdo spáchá čin uvedený v odstavci 1, není trestný, nemohl-li trestný čin překazit bez značných nesází nebo aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání. Představuje tak negativní podmínku trestnosti činu, jehož znaky jsou popsány v § 167 odst. 1 tr. zák. Přitom jde o specifické negativní podmínky trestnosti vztahující se právě ke skutkové podstatě tohoto trestného činu a pouze v důsledku legislativní techniky jsou v odděleném odstavci téhož paragrafu trestního zákona. Stejně jako musí být vyjádřeny ve skutkové větě výroku rozsudku o vině všechny okolnosti podstatné pro naplnění znaků uvedených v § 167 odst. 1 tr. zák., musí být i dostatečným způsobem popsáno, že pachatel měl reálnou možnost páčání trestného činu překazit a zejména že mu v tom nebránila žádná z překážek vyjmenovaných v odstavci druhém tohoto ustanovení. Z odůvodnění soudního rozhodnutí pak musí být patrné, že se soud skutečně těmito negativními podmínkami zabýval, tedy minimálně že obviněného k těmto okolnostem vyslechl a eventuálně provedl další důkazy. V tomto směru napadené rozhodnutí zcela zjevně trpí vadou, neboť odvolací soud se možností aplikace § 167 odst. 2 tr. zák. vůbec nezabýval. Současně je třeba nad rámec dovolacího řízení podotknout, že jak vyplývá z protokolu o veřejném zasedání ze dne 22. 1. 2009, odvolací soud obviněné vůbec nevyslychal, jak je patrné za závěrečných návrhů obhájců obou obviněných, na změnu právní kvalifikace dopředu neupozornil. Nedal tak obviněné žádnou možnost přizpůsobit svou obhajobu změněné právní kvalifikaci a případně uvést okolnosti významné pro posouzení z hlediska druhého odstavce § 167 tr. zák.

Vzhledem k této zásadní vadě se v tuto chvíli jeví jako nadbytečné zabývat se otázkou naplnění materiální stránky trestného činu. Pro její posouzení ostatně ani napadené rozhodnutí neskýtá

dostatečný podklad, neboť odvolací soud se otázkou společenské nebezpečnosti jednání obviněné T. H. H. rovněž nezabýval. V případě trestného činu nepřekážení trestného činu podle § 167 odst. 1 tr. zák. je v této souvislosti významná otázka stupně společenské nebezpečnosti skutku, jehož páčání nebylo překaženo, ovšem také je třeba posoudit okolnosti, za nichž pachatel ono „nepřekážení“ spáchal a rovněž jeho osobu, míru zavinění a pohnutku. Je třeba podotknout, že napadené rozhodnutí vzbuzuje na první pohled jisté pochybnosti, zda tato posledně vyjmenovaná kritéria byla naplněna. Hlubší analýze je ovšem bude muset v dalším řízení podrobit odvolací soud, pokud by případně dospěl k závěru, že formální znaky trestného činu podle § 167 tr. zák. byly naplněny (včetně absence okolností vyjmenovaných ve druhém odstavci).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání obviněné T. H. H. je v uvedeném směru opodstatněné, zrušil ohledně této obviněné podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. napadený rozsudek odvolacího soudu. Jelikož důvod, pro který Nejvyšší soud postupoval tímto způsobem, prospíval i spoluobviněné T. T. L., zrušil Nejvyšší soud postupem podle § 265k odst. 2 tr. ř. a § 261 tr. ř. (beneficio cohaesionis) rozsudek odvolacího soudu i ohledně této obviněné, ač ta v daném případě dovolání nepodala.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil Nejvyšší soud rovněž další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Městský soud v Praze opětovně projedná tuto trestní věc a bude se vedle otázky, zda obviněné naplnily znaky skutkové podstaty trestného činu nepřekážení trestného činu uvedené v ustanovení § 167 odst. 1 tr. zák. zabývat rovněž otázkou, zda v případě obviněných nebyla naplněna některá z okolností uvedených v § 167 odst. 2 tr. zák. Vyslechne k tomu obviněné a eventuálně provede další důkazy. Zhodnotí přitom, jak dlouho obviněné pobývaly na území České republiky, v jakém prostředí se pohybovaly, jaká byla jejich znalost jazyka a prostředí, které je kulturně odlišné od jejich země původu. Bude se také zabývat jejich vztahem k osobám, které jim zdarma poskytovaly ubytování, zváží, zda z jejich strany či ze strany jiných členů vietnamské komunity nehrozila obviněným případná pomsta, pokud by páčání trestného činu oznámily orgánům činným v trestním řízení. Zaměří se také na to, zda obviněné nebyly pod dozorem jiných příslušníků vietnamské komunity a zda vůbec měly vědomost o tom, kde by případně páčání trestného činu mohly ohlásit. Dále také posoudí, jaká byla míra sociální a ekonomické závislosti obviněných na těchto osobách a zda by eventuálně nebyly bez jejich pomoci vystaveny nebezpečí nouze. Vezme přitom v úvahu i věk obviněných v době spáchání skutku. Všechny okolnosti je přitom třeba hodnotit u každé obviněné zvlášť. V případě obviněné T. H. H. zhodnotí odvolací soud v této souvislosti i otázku její ztráty dokladů zejména z toho pohledu, jaké měla obviněná informace a zda se nemohla domnívat, že se dopouští protiprávního jednání, pokud zde pobývá bez dokladů. Odvolací soud, dospěje-li k závěru, že obviněné naplnily svým jednáním skutkovou podstatu trestného činu nepřekážení trestného činu, zahrne svá zjištění do skutkové věty a své úvahy přesvědčivě vysvětlí v odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě zproští obviněné obžaloby.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí, musel dále vytknout také jeho další vady, jež sice z hlediska dovolacích důvodů nebyly relevantní, ale mohly by mít vliv na správnost nového rozhodnutí ve věci. Jedná se předně o některá skutková zjištění přejatá z rozsudku soudu prvního stupně, aniž by se odvolací soud dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, která zároveň i vzhledem k odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně vzbuzují zásadní pochybnosti.